

Η Ιστορία Του Κυρίου και του Υφαντή

/ [Γνώμες](#)

- Μιχαήλ Σωτηρίου Μιχαλακόπουλος, Διηγηματογράφος λαϊκής παράδοσης και θρησκευτικών εθίμων

Θέλω να σας διηγηθώ μία ιστορία παλαιά, που την άκουσα από τα χείλη της γριάς μου γιαγιάς, όταν τα βράδια καθόμασταν περί την εστία και ψιθύριζε παραμύθια και θρύλους από τους παλαιούς χρόνους. Είναι ιστορία που κυκλοφορεί στον λαό από γενιά σε γενιά, κι ας μην είναι γραμμένη στα επίσημα βιβλία της Αγίας Γραφής.

Καθώς περιπλανιόταν Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός από χωριό σε χωριό, κηρύττων το λόγο του Θεού, έφθασε σε μία μικρή κώμη της Γορτυνίας. Εκεί, σε μία παλαιά καλύβαπου έπεφτε από τη φτώχεια, συνάντησε έναν άθλιο υφαντή. Ο καημένος εκείνος ήτανκατσαρλόςαπό τα βάσανα και τσακωμένοςαπό την ανέχεια.

«Τί σε βασανίζει, άνθρωπε, και διατί είσαι τόσο ξεφτισμένος;» τον ρώτησε Ο Χριστός με γλυκύτητα.

Κι εκείνος απάντησε με στεναγμό: «Κύριε, η ζωή μου είναι σκληρή βάσανο. Από το πρωί ως το βράδυ ματώνω στον αργαλειό, κι όμως δεν μπορώ να βγάλω ούτε για ξερό ψωμί. Είμαι ξεκομματιασμένος από τον κόπο, κι η φτώχεια με έχει φαγωμένο.»

Τότε Ο Κύριος, που είχε σπλάχνα για κάθε ταπεινό και βασανισμένο, έβγαλε από τον κόρφο του ένα μάλλινο πανί λεπτό σαν αραχνιά, και το έδωσε στον υφαντή.

«Λάβε τούτο το πανίον,» του είπε, «και πώλησον αυτό εις την αγοράν. Εκ των χρημάτων τα οποία θα λάβης, αγόρασον μίαν φλογέραν καλήν.»

Ο υφαντής, μη καταλαβαίνοντας το μυστήριο, έτρεξε γοργά στην αγορά. Το πανί το αγόρασαν στον ίσκιοι έμποροι, κι εκείνος με τα χρήματα που πήρε αγόρασε μία φλογέρα πολύτιμη.

Από εκείνη την ημέρα, ο υφαντής άφησε τον αργαλειό του κι έπαιρνε τη φλογέρα του. Καθόταν κάτω από τη μεγάλη πλατανιά του χωριού και έπαιζε εκστατικά. Οι άνθρωποι μαζεύονταν σαν τα πουλιά στην κορφή, να τον ακούσουν. Η μουσική του ήταν τόσο γλυκιά που τους έπαιρνε την καρδιά.

Κι οι χωρικοί, γεμάτοι ευχαρίστηση, του έριχναν φλωριά και γρόσια. Έτσι ο άθλιος υφαντής έγινε πλούσιος μέγας, χωρίς να κουράζεται πια με τον σκληρό κόπο.

Όταν πέρασε καιρός, Ο Κύριος ξαναπέρασε από το χωριό. Συνάντησε τον υφαντή ντυμένον με πουκάμισο λευκό και ζώνη κεντημένη, να κάθεται ανάπαυτος κάτω από τη σκιά.

«Πώς ευτυχής εγένου, τέκνον μου, και από πού σοι ήλθε η ευδαιμονία αύτη;» τον ρώτησε.

Κι εκείνος απάντησε: «Κύριε, δεν ματώνω πια στον κόπο. Παίζω μουσική, κι οι άνθρωποι μου δίνουν όσα θέλω. Η φλογέρα έγινε το ψωμί μου και το νερό μου.»

Τότε Ο Χριστός, με τη σοφία που τον χαρακτηρίζει, του είπε:

«Ιδού, άνθρωπέ μου· ουχί ο κόπος και το βάσανον ποιούσι τον άνθρωπον ευλογημένον. Αλλά η εύρεσις του δώρου το οποίον εχαρίσεν αυτώ ο Θεός, και η προσφορά χαράς εις τους αδελφούς αυτού. Έκαστος έχει εν εαυτώ ταλέντον θείον τι – άλλος εν ταις χερσίν, άλλος εν τη φωνή, άλλος εν τη καρδιά. Όταν τούτο εύρη και προσφέρη μετά αγάπης, τότε και ο ουρανός αυτόν ευλογεί.»

Αυτή είναι η ιστορία που μας άφησαν οι πρόγονοί μας, κι ας μην είναι γραμμένη

στα επίσημα βιβλία. Μήπως δεν έχει μέσα της αλήθεια βαθιά για τον άνθρωπο και την κλήση του;

Γλωσσάρι των λέξεων της Γορτυνίας:

****καλύβα****: φτωχόσπιτο, παλιοκαλύβα

****κατσαρλός****: σκυθρωπός, με μαύρα μάτια από τα βάσανα

****τσακωμένος****: καταπονημένος, λιωμένος

****ξεφτισμένος****: εξαθλιωμένος, εξουθενωμένος

****ματώνω****: κοπιάζω σκληρά, ταλαιπωρούμαι

****ξεκομματιασμένος****: εξαντλημένος, κομματιασμένος από τον κόπο

****φαγωμένον****: φαγωμένος, καταναλωμένος

****στον ίσκιο****: αμέσως, στη στιγμή

****θεϊκά****: υπέροχα, θαυμάσια

****φλωριά****: χρυσά νομίσματα

****γρόσια****: ασημένια νομίσματα

****πλούσιος μεγάλως****: πολύ πλούσιος

****ανάπαυτος****: αναπαυμένος, ξεκούραστος

Πηγή: pemptousia.gr